

Зрада ангела

Богдан Рубчак

Втомились плечі від незручних крил,
таких, як на старих дереворитах.
В куточках уст усмішка сибарита
і на сандалях тротуарів пил.

За те, що землю взяв за небосхил,
земля забрала завеликі мита:
єдина справжність миту вже закрыта,
і уявити літ немає сил.

Та хоч привабив світ ночей гостинцем,
хоч прикував тебе тягар речей, —
залишишся ніяковим чужинцем:

ясніють у очах знаки незмиті,
і заважають крила, і пече
сліпучий спогад першої блакиті.